

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXVI. évfolyam

2015. április-május-június

548. szám

Goór György, az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának vezetője Hősök-napi írása:

Az emigráció hősei

*„Hősök azok voltak, akik helytálltak ott, ahova a kötelesség,
a parancs, a sors vagy a végzet abban a pillanatban,
és azok körülmények között állította őket.*

*A hősiesség szempontjából tulajdonképpen mindegy,
hogyan félték-e vagy sem, és hogy ez a helytállásuk
az életükbe került-e vagy sem.*

A hősiesség egyetlen követelménye a helytállás!”

(Majsay Ottmár m. kir. vk.szds. 1980 évi Hősök Napi beszédéből)

Történelmünk gazdag őseinknek Szülőhazánkat védő tetteiben, véráldozataiban, helytállásukban. Védtek a gyönyörű Kárpát-medencét, annak lakóit és földünk kincseit. Az ércekben, ásványokban gazdag hegyvonulatokat, a ringó búzakalászos alföldi rónaságot és mindent, amit mi évszázadokon át magunkénak tudtunk. Bátran szembeszálltak minden keletről, nyugatról és délről jövő ellenséggel, mert a Haza, a család és a becsület úgy kívánta. Sajnos ez sem volt elég. Azok rabolták el földünk kétharmadát, akiknek szállást és kenyeret adtunk ezer éven át.

Szomszédaink kihúzták alólunk a boldog élet szőnyegét, és elhitették a nagy háború balga győztéseivel, hogy csak így lehet rend Közép-Európában. A sors a vesztes oldalra tett minket kényszerből, a XX. sz. mindkét nagy véröntésében. A nagy háború második felvonása még kíméletlenebb volt, mint az első. A fegyverek elnémulásával nem szűnt meg a veszedelem. Véres hatalom árnyékolta be a magyar eget és a bosszú nem ismert határt. Oroszul és magyarul beszélő gazemberek békés, ártatlan férfiakat, asszonyokat és gyerekeket gyilkoltak, börtönöztek be, vagy küldtek munkatáborokba, kegyetlen kínzások után.

Az erőszaktól való félelem, a pusztaság élethez való ragaszkodás, menekülésre kényszerített százezreket. Családi otthonokat, szorgalmas munkával összegyűjtött vagyont otthagynak megindultak, bízva a Nyugat oltalmában. Sokszor csak egy hátizsákkal, néha csak ami ruha rajtuk volt, de menekültek a

**Hadak Útján Bajtársi Híradó
A Magyar Harcosok Bajtársi
Közösségének tájékoztatója
World Federation of Hungarian
Veterans
Official Review, Quarterly Periodical**

Megjelenik negyedévenként, március, június,
szeptember és december hónapokban.
ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető
Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely
Nyomda/Printing: Weller Publishing,
Toronto

A szerkesztő levelezési és emailcíme:
Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely
P.O.Box 982740
Park City, UT 84098, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com

Címváltozások bejelentése, előfizetési
cskek, hozzájárulások:
1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy-
Britanniából kérjük az alábbi címre:
Hungarian Veterans
Charles Borbás
412 - 186 Stephen Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3N6

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-
Amerikából előfizetési díját ill. Zrínyi Alap
járadékát kérjük erre a címre állítsa ki és
postázza USA dollárban:
MHBK Treasurer
10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:
Március, június, szeptember ill.
december 1.

**Az időről-időre fellépő helyhiány
kapcsán megértésüket kérjük,
amennyiben lehet, a beküldött anyagot
a következő számokban közöljük.**

A tartalomból:

-Lapunk 65 éves
-Az emigrációs csoportok hírei
-Emlémvavatás Sydney-ben
-Csetz tábornok emléke Argentínában
-Tavaszi és Hősök Napi megemlékezések
-25 éves a HOHE
-Halálhírek, méltatások
-Rövid hírek, levelek, események

vérszomjas ellenség elől. S ez az új életforma, a „menekülés”, az azzal járó bizonytalanság és reménytelenség, egy új erőt, egy új hőst is adott nekünk: az asszonyokat.

Mi férfiak honvédségi alakulatainkkal vonultunk vissza, keményen harcolva minden talpalatnyi földért a számban is, fegyverzetben is túlerőben lévő ellenség elől. A szovjet katona győzelmi mámore nem kímélt senkit és semmit. A híreket hallva asszonyaink is magukhoz vették, amit menteni tudtak, amit menteni lehetett és nyugat felé menekültek a megaláztatás, a megbecstelenítés elől.

A nyugati győztesek, megismerve keleti szövetségüket, nem tekintettek minket hadifogolynak minden esetben, hanem várakozó álláspontra helyezkedtek. A háború esetleges folytatását feltételezve, még a fegyvereket sem vették el minden alakulattól. Az angol hatóságok valamivel emberségesebbek voltak és hadifogoly helyett menekülteknek minősítették a katonákat. Tábori lelkészeink óriási munkát végeztek a családok egyesítésénél. Német és osztrák falvak, városok hivatali épületeinek falán, hirdető táblákon tájékoztattak mindenkit a katonai alakulatok, és a menekült csoportok hollétéről, névsorokkal, adatokkal. Így találtak egymásra férjek és feleségek, szülők és gyerekeik.

A családi együttlét csak részben oldotta meg a helyzetet. Az eddig családfenntartó férfiak most munka nélkül voltak vagy kényszerkenyéren, vagy képzettségükön aluli munkát voltak kénytelenek végezni. A jövő teljesen kilátástalan volt. Még emlékeztek az első háborút követő tanácsköztársaság véres napjaira. Ez csökkentette a hazamenetel vágyát, vagy teljesen kizárta azt. Szánalmas körülmények között, menekülttáborok barakkjaiban éltek a megszálló hatalmak oltalma alatt, a befogadó országok népeinek nem mindig barátságos tűrésével. S ekkor emelkedtek az asszonyok a helyzet magaslatára.

Emberfeletti módon igyekeztek férjeik reménytelenségét enyhíteni, gyermekeiket táplálni és iskoláztatni. Meglepő erővel és ötletekkel otthont varázsoltak a barakklakások szegény szobáiból. A lehető legkevesebből finom ételeket tettek a felfordított ládákból készült asztalokra. Szeretettel és gyakran erőltetett vidámsággal simogatták aggódó férjeik homlokán a ráncokat és asszonyi szívük szeretetével tartották össze a családot. Egy-egy menekült tábori karácsonyfa alatt csak a láda-asztal volt, de a tábor kápolnája tömve volt az éjféli misén. A sokszor csüggedt férfiakban az asszonyok tartották az erőt. S mikor a tengerentúli kivándorlásra került a sor, ismét az asszonyok hősi munkája, szeretete volt a kezdeti nehézségek áthidalója, a fészekrakás előmunkása. A férfiak nagy része a befogadó ország nyelvének szegényes tudása miatt csak alkalmi munkát tudott vállalni. Az asszonyokat egyáltalán nem zavarta ez, és ha kellett, kézzel mutogatva intézték el a beszerzéseket. A gyerekek ellátása volt a legnagyobb gond, s az majdnem minden esetben az édesanyák feladata lett. Főzés, ruháztatás, iskoláztatás mindennél fontosabb volt, tető kellett és puha ágy. Az édesapák néha 2-3 munkát is vállaltak vagy túlóráztak, hogy minden meglegyen, ami kell. De a gyakran szerény szobákból az asszonyok varázsoltak barátságos „otthont”!

A nagy népvándorlás, ami 70 évvel ezelőtt vette kezdetét, a Föld majd minden eldugott részébe sodort magyarokat. Mindegy, hogy melyik ország állampolgárai lettünk, szívünk Szülőhazánkhoz köt mindenkit. A férfiakat tanácstalan szótlansággal, esetleg haraggal, az asszonyokat az adott helyzet kényszerű, de gyakorlatiasabb elfogadásával. Az ő kedvességük, szeretetük, józan és békítő hangjuk tette az alkalmazkodást enyhébbé. Az új élet alapjait lerakó férfiak megérdemelnék minden elismerést, mert előrelátásuk, önzetlenségük építette mindazt, amit el lehetett érni. De az asszonyok segítsége, támogatása és biztatása nélkül minden céltalan lett volna. Ahogyan Majsay Ottmár barátom évekkal ezelőtt megfogalmazta: *„A hősiesség egyetlen követelménye a helytállás!”*

Ennek iskolapéldáját adták az elmúlt 70 év során az emigráció magyar asszonyai. Ők az emigráció névtelen és szerény hősei! Legyen emléküik szent, a többi magyar hősök emlékével együtt.

Meghívó a Szent Korona, a koronázási relikviák és a Szent Jobb menekítésének 70. évfordulója alkalmából Mattseeben rendezett ünnepi megemlékezésre 2015. július 3-4.-re

Beküldte v. Érczhegyi István, ausztriai MHBK csoportvezető.

A Magyar Koronaőrök Egyesülete és a Történelmi Vitézi Rend Egyesület tisztelettel meghívja Önt és kedves Családját e jelentős eseményre.

Július 3. péntek, kastély, Diabelli-terem, este 8 óra:

-Előadás a Szent Korona történetéről

-Hugo Portisch film-kivonata az Österreich II. műsorából: "A magyar koronázási kincsek Mattseeben"

-Heinz Nußbaumer professzornak, a film társ-alkotójának kiegészítő előadása

-Herbert Handlechner történész előadása: Mattsee-i vonatkozások, azaz „Ami a Koronából maradt”

-Woth Imrének, a Magyar Koronaőrök Egyesülete elnökének előadása a Szent Korona történetéről, XX. századi viszonyokról – és beszélgetés e témában.

Július 4. szombat

9:30 Koszorúzás a városi Hősi emlékműnél

10:00 Ünnepi ökumenikus istentisztelet a katolikus templomban

11:00 Ünnepi menet a Szent Korona Emlékműhöz a tó partjára. Megemlékező beszéd, köszönet Mattsee városának. Koszorúzás, díszsortút a történelmi időkben helytállt katonák és koronaőrök emlékezetére.

13:00 A magyar delegáció vendégfogadása a Weyerbucht parkban

A program lebonyolításában közreműködik a mattsee-i Prangerstutzenschützen Lövészegyesület.

A Történelmi Vitézi Rend Egyesület Magyar Koronaőrök Egyesülete nevében v. Hunyadi László, Woth Imre főkapitány, elnök

Magyarok Nagyasszonya Kápolna Washingtonban

Örömmel közöljük, hogy 2015. augusztus 29-én, délután 2 órakor kerül sor Washingtonban a Magyarok Nagyasszonya-kápolna régen várt felszentelésére.

A kápolna az Egyesült Államok fővárosában, a Szeplőtelen Fogantatásról elnevezett nemzeti szentélyben lesz. Az előkészületek és a munkálatok gyors ütemben haladnak és hamarosan elkészül a kápolna. Sok magyar közösség és egyén már készül az ünnepi napra. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk erre a szép alkalomra! Bízunk mindenkit, hogy egyénileg vagy csoportosan szervezze az utazást. Jó lenne, ha minél többen együtt lennénk, mivel a kápolna felszentelését *Erdő Péter* bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek és *Donald Wuerl* washingtoni bíboros, érsek végzi majd. A dátum és az időpont nem végleges. A bazilika pontos címe a következő: **Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception, 400 Michigan Avenue NE, Washington, DC 20017**

Szíves információt adok: Fr. Kiss G. Barnabás OFM (Detroit, Szentkereszt magyar templom), 313-842-1133 vagy sztkereszt@comcast.net

Elhunyt a szabadságharcos távfutó-legenda vitéz Serényi István

István v. Serényi, der ehemalige ungarische Langstreckenläufer-Champion, ein ehemaliger Journalist, auch ein ehemaliger politischer Häftling unter der kommunistischen Herrschaft, emigrierte 1956 in die USA.

Anlässlich des Besuches von Staats- und Parteichef Chruschtschow in den USA 1959 kletterte Serényi auf die Freiheitsstatue und verband deren Augen, damit sie die Schande nicht sähe. Diese Tat erregte die Aufmerksamkeit der ganzen Welt.

Im folgenden Jahr lief er die Strecke von der St. Patrick Kathedrale (New York) bis zum Weißen Haus in acht Tagen. In Washington überreichte er dem Präsidenten der Vereinigten Staaten Freiheitsbotschaften für die unterdrückten Völker.

Zwei Jahre später – 1962 – ging Serényi von San Francisco (California) nach New York; er bewältigte diese Strecke in 74 Tagen, wobei er den bisherigen Rekord unterbot.

Seit dieser Zeit setzt Serényi seine „Kreuzzüge für die Freiheit“ in den freien Ländern der Welt fort.

Als Pensionist lebt er seit Frühling 1991 mit seiner Frau in Wien. Trotzdem arbeitet er weiter mit Tapferkeit und jugendlichem Elan im Rahmen der „Stillen Diplomatie“. Ziel ist: ein freies, gesundes und europäisches Ungarn und ein harmonisches, christliches Europa.

Kövér László és Áder János köszönti v. Serényi Istvánt az Országházban

Borbás Károly, Főszerkesztő Emeritus (Toronto): Egy hős, aki nem a harctéren halt meg

Lovag v. Serényi István nem a fronton, hősie küzdelemben halt meg, de hősek tekintjük tettei miatt. Páratlan szabadságharcos sportteljesítményeivel és a New-York-i Szabadságszobron véghezvitt figyelemfelkeltő tettel világszerte ismertté vált neve.

Életének 97. évében, 2015. március 27-én távozott közülünk v. Serényi István hírlapíró, távfutó atléta, a Történelmi Vitézi Rend tb. törzskapitánya.

Trencsén-Teplicen született 1917. december 13-án katonacsaládból. Veszprémben végezte iskoláit, és ott kezdett sportolni is a veszprémi Magyar Országos Véderő Egyesületnél (MOVE). Mint az ország egyik legjobb atlétája, több országos bajnokságot is nyert. Az 1940-es években a veszprémi Danuvia üzem tisztviselője és sportoktatója lett. Ebben a minőségében kezdődött a hírlapírói tevékenysége, és így lett a Veszprémi Hírlap, a Nemzeti Sport és a Sport Hírlap munkatársa. A kommunista hatalomátvétel után riportjai és haditudósításai miatt kényszermunkára ítélték, ahonnan 1947-ben szabadult. (...)

Áder János köztársasági elnök 2013-ban a Magyar Érdemrend középkeresztjével tüntette ki. Sírbahelyezése Veszprémben 2015. április 23-án történt. Bécsi búcsúbeszédét lovag v. Érczhegyi István tartotta, a VR ausztriai törzskapitánya. Serényi Istvánt a Hazáért való szakrális küldetésében el nem némuló harangként méltatta, mely a világ lelkiismeretét is jelképezi.

Tokay László, szk. m. kir. páncélos hadnagy/nyá. pc. alezredes, a Chicagói MHBK főcsoportja egyik alapítója, későbbi USA főcsoportvezető küldte be az alábbi személyes megemlékezést v. Serényi István halálára:

Mély fájdalommal értesültem a Serényi családot ért szomorú eseményről: Serényi István bajtársunk és honfitársunk elhalálozásáról. István igazi keresztény testvére volt mindnyájunknak, kit nem csak hiányolni, de kire örökké emlékezni fogunk! A nagy magyar hazán belül és kívül egy általánosan ismert, szeretett és igen népszerű egyéniség volt, ki nemzete és honfitársai sorsával önzetlenül törődött élete végéig. Ezirányú tevékenysége kivívta úgy bajtársai, mint honfitársai szeretetét. Ezen a téren működésének kiemelkedő állomásai a következők voltak:

-Hruscsov szovjet államfő 1959. évi amerikai látogatása alkalmával a New York-i Szabadság-szobor szemét fekete lepellel kötötte be, jelképezve az USA vakágát a magyar szabadságharc eltiprójával szemben.

-1960 októberében hat nap alatt New Yorkból Washingtonba futott, hogy a Fehér Házban a világsajtó nyilvánossága előtt átnyújtsa a Rab Nemzetek Memorandumát Nixon elnöknek.

-1962-ben "Emlékezz Magyarországra" és "Szabadságot Magyarországnak" feliratú trikóban San Francisco-ból New York-ba gyalogolt 74 nap alatt, tanújelét adva nem csupán hihetetlen erőbírásának, de határtalan áldozatkészségének magyar hazája iránt !

-1970-ben dél-amerikai körútra indult, hogy a magyar igazságot hirdesse mindenütt, hol erre alkalom adódott. Ezirányú tevékenységet mind Nixon elnök, mind Reagan elnök ismerte és elismerte.

-1988-ban egy újabb európai körútja során trianoni és erdélyi memorandumokat adott át vezető politikusoknak.

-1989-ig a világ 47 országában fáradhatatlanul vitte a magyar ügyet a világ nyilvánossága elé. A nemzete sorsának jobbra fordulásaért vívott harcot önként vállalt missziójának tekintette.

Mindent összevetve elmondhatjuk: elhunyt testvérünk és bajtársunk, Serényi István a magyar emigráció egyik legkiemelkedőbb egyénisége volt. Egész életét a magyarság és a szabadság szolgálatának szentelte. Pályafutása és élettörténete őt a magyar nemzet hősei soraiba emelik, kik nem halnak meg, hanem örökké élni fognak.

Szomorúan és levett kalappal búcsúzunk István testvérünktől és bajtársunktól, kérve a Mindenhatót, hogy a jövőben is adjon magyar hazánknak olyan hazafiakat, mint Ő. Nyugodjék békében.

Egy emlékmű megvalósításának története Sydney-ben

2014 novemberében Sydneyben a Délvidéki Magyarok Házában került felavatásra az a gyönyörű emlékmű, mely az I. Világháború 100. évfordulója alkalmából állít emléket a világháború magyar és magyar származású hőseinek.

Az emlékművet v. Uhrweiss Benedek saját költségén állíttatta fel, amely tükrözi a magyar nemzet szabadságáért folytatott küzdelmét.

A Magyar Front című újság 1937-ben hírt adott arról, hogy az Ausztrália területén lakó, a világháborúban a brit és ausztrál lobogó alatti magyar származású frontharcosok Sydneyben hősi emlékművet emeltek. Kérték, hogy az Országos Frontharcos Szövetség pajzsjelvényét küldje meg nekik, hogy az emlékmű talapzatába beépíthessék. A pajzsjelvény eltűnt, soha nem érkezett meg.

2012-ben Ausztráliában élő rendtársaim, v. Szmolnik Lajos és v. Uhrweiss Benedek azzal a kéréssel fordultak hozzám, hogy legyek segítségükre a pajzsjelvény felkutatásában és elkészítésében. Szeretnék, hogy az I. vh. 100. évfordulójára a régi tervek szerinti helyére kerüljön. Szeretettel vállaltam e nem könnyű hazafias feladatot. Az első lépés az eredeti pajzsjelvény felkutatása volt. Nagy segítséget kaptam a Hadtörténeti Intézet és Múzeum munkatársaitól. Egykori gyermekkori barátom vállalta az öntödei munkák elkészítését. Előre jelezte, hogy sok problémával és több százezer forintos költséggel fog járni elkészítése. v. Uhrweiss vállalta. 2014. február 28-án átvehettem a csodás jelvényt. Bemutattam a Honvédelmi Minisztérium illetékes osztályán, és kértem segítségüket a szállításhoz. A bürokrácia kacsaringós útvesztőjének ellenére végül is sikerült 2014. április 15-én a pajzsjelvénynek Ausztráliába megérkeznie.

Az eredetileg Melbourne Carlton temetőjében történő elhelyezés akadályokba ütközött. Végül is v. Uhrweiss elhatározta, hogy saját költségén a Délvidéki Magyarok Házában saját maga állít fel egy olyan emlékművet, amely méltóképpen megőrökíti a 100. évfordulót. Az emlékművön elhelyezett turulmadár v. major Mechtler László adománya. Az emlékmű felavatása és felszentelése nem az elvárt méltósággal történt, mivel nem engedélyezték az ünnepélyes avatást az eskütétel keretében, amelyen jelen volt Dr. Kövér László, a Magyar Országgyűlés elnöke, november 9-én. Így az emlékművet az ünnepség előtt v. Uhrweiss Benedek avatta fel, a megőrzött, Mindszenty József hercegprímás által megszentelt vízzel. Az ünnepséget követően mutatta be Dr. Kövér Lászlónak az emlékművet, és megemlítette v. Bősze József kitartó segítségét Magyarországon. Lédeczi Dénes helyi katolikus plébános december 21-én a „Gyertyafényes Est” napján szentelte föl.

2014. november 9. jelentős dátum az Ausztráliában élő magyarok számára. Egy igaz magyar hazafi, v. Uhrweiss megteremtette azt az emlékhelyet, mely előtt minden év utolsó vasárnapján, a Magyar Hősök Emlékünnepén hajthatnak fejet a hálás utódok, hős elődeik emléke előtt, akikre emlékezni örökre kötelességünk.

Tisztelet és hála v. Uhrweiss Benedeknek, aki hazájától távol kézbe vett és magasba emelt egy olyan mindent beragyogó jelképes fáklyát, amely mindaddig hirdeti a magyar katona vitézségét és hősiességét, amíg magyar szív dobog széles e világon. Köszönjük.

v. Bősze József

nyugállományú alezredes

Utólag szeretettel köszöntjük **97. születésnapja alkalmából v. Detre Gyula m. kir. honvéd testőr főhadnagyot, a Montreáli MHBK-csoport és a kanadai MHBK főcsoport vezetőjét**, aki március 19-én született. A mai napig fáradhatatlanul dolgozik a magyar honvédelmi hagyományok ápolásán és a m. kir. hadsereg jó hírvének őrzésén, és továbbra is kiveszi részét a montreáli magyar közösség életéből. Feleségével együtt Isten éltesse sokáig!

Simonyi László (Chicago): A Központi Vezető üzenete

Kedves Bajtársak, Bajtársnők!

2015. áprilisában

Hetven évvel ezelőtt, négy nehéz év után, Magyarország, másodszor a XX. században, elvesztette a háborút. Április negyedikén Hazánk utolsó lépésnyi földje is a szovjet hordák hatalmába esett. Ausztria s Németország földjén, magyar menekültek tízezrei kerestek helyet, hogy kipihenjék menekülésük utolsó rémes heteit. Kis bajor, osztrák falvakban, pajtákbán, mozdony nélküli vonatokban vártak, hogy mi lesz... Hogy otthon mi volt, azt igazából csak később tudták meg. Mint Fűry Lajos író később megfogalmazta, otthon "Az ördög lakomája" következett... Rombadólt városok, felégetett falvak, megbecstelenített magyar nők tízezrei, ezrek bebörtönözve vagy kivégzésre várva, foglyok tízezrei otthonukból elrabolva és szovjet gulág-fogságba menetelve. Magyaroknak mondott, idegenből fejükre ültetett bolsevisták forgatták fel a nemzet mindennapi életét. Mi emlékezünk mindenre, amit ezek tettek... Nem kell felsorolni a nemzetirtást, amit véghezvittek a szovjet fegyverek védelme alatt. S a győztes nyugati nagyhatalmak ezt mind elégedetten nézték, megnyerték a háborút, ez volt a "Crusade in Europe", ahogy egyik vezértábornagyuk írta később emlékirataiban. És egy év múlva Magyarország megkapta a második trianoni határozatot, ami még többet vett el ezeréves Hazánkból, mint 1920-ban.

"Vae victis" lett újra sorsunk. S egy megerősödött, Európára veszélyes szovjet hatalom tobzódott Európa közepén.

Lehet, hogy sokan el akarják mindezt felejtetni. Most, hogy az Európai Unió s annak pénzrabsága igazgatja Európát, nem divatos a 70 évvel ezelőtre emlékezni, hanem térdre kell esni s megköszönni a "jóindulatú", civilizált nyugatnak, hogy minket is beengedtek a nagyszerű Unióba. Azt pedig kényelmesen elfelejtik, hogy magyar kard, magyar vér tartotta fel évszázadokon keresztül a keletről támadó hordákat, hogy a Nyugat őméltóságai szépen gyarapodhassanak, gyarmatosítva rabolhassanak... Egy olyan civilizációt akar az EU nekünk adni, amiben nincs vallás, nincs igazi család, nincs hazaszeretet, nincs is igazi függetlensége a tagállamoknak, csak liberalizmus és pénzhatalom. Ez nem más, mint szemenszedett gyarmatosítás, hazug szölamok, erkölcstelen csalás. Globalizálás, azaz végső soron hazaárulás.

Hetven év után ide jutottunk... Ez a "progress", ez legyen a jövőnk?

Akkor inkább emlékeinkben éljünk és reménnyel várjunk egy olyan magyar jövőt, ami a magyarok Istenének is tetszik, amely családtiszteletet teremt, s ahol a 70 évvel ezelőtt elkövetett galádságot végre igazság váltja fel. S melyben Hazánk igazán, újra feltámad és büszkén, biztonságban élhet, mint egy magyar s nem valami globalizált korcsfajzat.

Czetz tábornokra emlékeztek Argentínában. v. Ferenczy Lóránt m. kir. tüzértiszt, a volt argentínai Czetz János MHBK Főcsoport vezetője küldte be az alábbi beszámolót Buenos Airesből.

2015. április 20-án volt az első argentínai utász-zászlóalj alapításának 150. évfordulója, melyet Czetz János magyar menekült szabadságharcos tábornok, későbbi argentin ezredes szervezett meg. A zászlóalj állomáshelye Santo Tomé, Buenos Airestől 500 km-re északra, Santa Fé megyében. Az ünnepélyre magyar részről Honfi János, a Szent László Lovagrend dél-amerikai vezetője – aki most az Argentin Katonai Akadémia vezető tisztikarán és Druetta Guillermo ezredesen keresztül tartja fenn a jó kapcsolatot az argentin hadsereggel – és felesége Katalin, és v. Ferenczy Lóránt és felesége, Redl Izabella mint a Buenos Aires-i Szent László Iskola vezetője és a lovagrend tagja, kaptak meghívást. A magyar meghívottakat a fővárosból meghívott argentin tisztekkel együtt egy katonai

omnibusz vitte Santo Tomébe, s a környék katonai szállóiban voltak elhelyezve. A díszparádé du. 6 órakor kezdődött, a díszbeszédet Druetta ezredes tartotta, aki elbeszélte Czetz életét, tetteit a magyarságért és Argentínáért, majd Czetz ez alkalomra készült, kiválóan sikerült mellszobrát leplezték le. Honfi János bajtársunk egy magyar zászlót ajándékozott emlékül a zászlóaljnak. A dísztéren előételeket és italokat szolgáltak fel, közben a zászlóalj zenekara közreműködésével tánc- és énekbemutatókat láthattunk, ahol egy kilencéves kislány aratta a legnagyobb sikert. Ezután a tiszti étkezdében folytatódott az ünnepély vacsorával, jazz-zenekari táncos esttel. Éjfélkor brazil jelmezes csoport szerepelt, majd egy Sergio Denis énekes dalait előadó ismert énekes lépett fel. A Buenos Airesből meghívott vendégeket másnap reggel ugyanaz a kisbusz szállította haza.

Bajtársi szeretettel ölellek, Loló

A szerkesztő hozzáfűzése: Redl Erzsébet a Magyar Köztársaságtól nemrég állami kitüntetésben részesült, a Szent László Iskolával kapcsolatos munkájáért.

v. Ferenczy Lóránt, Redl Erzsébet, Rajczi Katalin és Honfi János a díszteren

**Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András”
főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2015.
tavaszi számaiból**

Kedves Bajtársak!

A Hadak Útján Híradó 547.-ik számában lévő jelentésemben olvashatjuk, hogy a Karácsonyi üdvözetünket elküldtük közösségünk néhány tengerentúli vezetőjének is, azoknak akikkel személyesen vagy levelezés útján megismerkedtem az elmúlt húsz év alatt. Kiegészítve ezt a jelentést meg kell említenem, hogy a Karácsonyi üdvözetünk listájában a Melbourne-i (Victoria) Bajtársaink(bajtársak/bajtársnők) neve is szerepelt. Ők nem adták fel tagságukat akkor sem amikor vezető nélkül maradtak Hetey Sándor halálával 2005-ben. Annak idején Sággy Imre bajtársunk elküldte nekem azok névsorát, akik a mi csoportunkba bekapcsolódva folytatni akarták a közösségünkbe való tartozást és azt amit tagságunk megkíván, az együttes munkát az emlékezésre, az emlékeztetésre, az egymásért való törődésre és a hazaszeretetre mindhalálig. Ezeket minden magyar egyénileg is megtehet és biztos vagyok abban, hogy sokan vannak ilyenek. A különbség az, hogy a közösségbe való tartozással jobban kimutatjuk elhatározásunkat, nagyobb hatással és példával tudunk másokat a jó útra vezetni, nem félve attól, hogy megvádolnak érte.

A magyar történelmet vizsgálva sajnos nem mindig bukkanunk jóra. Sokszor megtörtént, hogy a király ellen, a magyar magyar ellen, a fiú az apa ellen harcolt, mert az érdekek felülkerekedtek a hazaszereteten. De ugyancsak sok példa van arra, amikor nagy áldozatok árán védték a nemzet sorsát

és az emberek szívébe írták a hazaszeretetet, az igazság és a szabadság vágyát. Ezt bizonyítja a magyar költészet nagy terjedelme is az egyházi énekekkel együtt.

A feledés sokszor megnyugtatóbb számunkra, de nem tanít minket semmire. Az emlékezés azonban megadja a lehetőséget arra, hogy tanuljunk a történelem példaadó eseményein és ne ismételjük meg a Nemzetünk szétrombolására vezető utat. Észre kell vegyünk, hogy cselekedeteink nem mindig a jót szolgálják. A szívünk mélyén ott van a hazaszeretet, Petőfi Sándor és sok más költőnk versének üzenete, vasárnaponként elénekeljük a magyar himnusz, de nem mindig található meg az összetartással járó tisztelet és megértés.

A katonaelet megmutatta a megkülönböztetést mindabban, ami számít vagy nem számít a megszorult helyzetben. A magyar katona tisztelte bajtársát, a harcban egymásra bízta életüket, úgy védte a Hazát. A mi közösségünk élete ezt kell sugározza, ezt a példát kell mutassa azoknak akik körül élünk. Akkor lesz igaz értelme a közösségünkbe való tartozásunknak.

Az Istenben való hitet, az igazságot, a hazaszeretetet nem lehet megváltoztatni, ahhoz csak kitartás kell. Egyszeri emlékezés nem elegendő. Emberi gyengeségünk által mindig visszaesünk, feledünk, hibákat követünk el. Az emlékezés úgy mint a bűnbánat megújulást jelent, egy újonnan kezdést, ami ha jó irányba halad, megadja a reményt Magyarország és mindannyiunk feltámadására.

-Március 15.-én megemlékezést tartottunk az Adelaide-i Magyar Klubban a Délausztrália-i Magyar Egyesületek Szövetsége (DAMESZ) rendezésében.

-Bajtársi jókívánságainkat küldtük Kelemen Gyula márc. 5-i, v. Flook Gusztáv és v. Lakatos Kálmán márc.16-i születésnapja alkalmából. Wetherellné Szent Ivány Ildikó márc. 10 névnapjára jó egészséget és sok örömet kívántunk.

(...)

Hősök napi és Trianoni megemlékezés

Ebédünk május 31-én 1 órakor volt a Magyar Klubban, majd Hősök napi és Trianoni megemlékezést tartottunk az MHBK rendezésében. A Kaláris Néptáncsoport is fellépett. Elődeink hazaszeretete megerősíti a mi hazaszeretetünket és növeli nemzeti érzésünket. Ezért fontos, hogy évről évre felidézzük Hőseink életét. Az Ő áldozataik bátorítanak minket arra, hogy együttesen folytassuk kötelességeinket „A Hazáért mindhalálig”! A megemlékezés végén a jelenlévők egy-egy szál virágot helyeztek az emlékműre, tiszteletadásképpen hőseinknek. Kértem a jelvények és kitüntetések viselését erre az alkalomra.

Lapunk 65. évfordulójára

Az elkeseredett végső harcok a túlerővel szemben a Dunántúlról a határon kívülre szorították a magyar katonát. A szovjet Vörös Hadsereg elfoglalta Hazánkat. A volt magyar királyi honvédség katonái idegen nyugati területen tömörültek. Amikor vége lett a II. világháborúnak 1945. május 8-án, az elfoglalt területeket négy zónára osztották. A harcban részt vett katonák döntésre kényszerültek, maradni idegen földön, vagy visszatérni a megszállt Magyarországra. A kintmaradtak Bajtársi Községbe szerveződtek. Amikor más földrészek kaput nyitottak befogadásukra, a bajtársak fogadalmat tettek, hogy a szétszórtságban a zászlóra tett esküjük alapján, megmaradnak magyarnak. A kapcsolat létrehozáshoz szükség volt egy bajtársi híradóra, a közösségi szellemet állandóan ébren tartó lélekhez és szívhez egyaránt szóló írásra, és annak terjesztésére. Most már nem fegyverrel, hanem tollal harcolunk hazánkért.

1949-ben volt az első központi tájékoztató, amely egyben kereső szolgálatot is végzett a szétszóródott bajtársak között. Szerény anyagi körülmények miatt rossz minőségű papíron, stenciles eljárással sokszorosították. Ezt a füzetet küldték szét a földrészekre a bajtársakhoz. A sokszorosítást a központ végezte Ausztriában. Majd később 1950 májusában a bajtársak adományai lehetővé tették a nyomdai kiadást, melynek a Hadak Útján nevet adták. Zákó András vezérőrnagy, az MHBK központi vezetője vezércikkében így indokolta az újság névadását: „*Emlékeztessen ez a név a szülőföldjéhez és nemzetéhez ragaszkodó minden hű magyart arra a megváltozhatatlan történelmi szerepre, melyet a magyar sors számunkra előír, hogy a Hadak Útján minden hazájáért meghalt bajtársunkkal ott találkozunk*”.

Híradónk beszámol a csoportok tevékenységéről, történelmi évfordulókról, a harctéri eseményekről, hősi helytállásokról s mindarról, ami dicső múltunkra emlékeztet, és ápolja nemzeti hagyományainkat és a hősi katonaeszményt.

1951-ben került át a lap Münchenbe, egy magyar nyomdába. 1987-ig itt történt a lap szerkesztése és kiadása. 1952 májusában idegennyelvű 4 oldalas betétlapot (angol, francia, spanyol, német) csatoltak lapunkhoz, azzal a céllal, hogy elősegítsék a bajtársak bekapcsolódását az idegen nyelvű környezetbe, másrészt világszerte rokonszenvet ébresszenek a magyar sors iránt.

Az elhalálozások valamint anyagi nehézség miatt arra a döntésre kényszerült a lap, hogy szerkesztését, kiadását áttelepítsék amerikai területre. 1987. szeptember 25-27-én az MHBK 40 éves fennállásának alkalmából széleskörű ünnepi összejövetelt rendezett a clevelandi főcsoport. Több száz vendég előtt v. Koltaváry Dénes beszámolt az MHBK megalakulásáról, eddigi munkájáról, valamint a Hadak Útján c. lapunk szerkesztésének és kiadásának problémájáról. Az ünnepség során zártkörű értekezletet is tartottak, ahol az európai szerkesztőség kérelmére a vezetőség elhatározta lapunk szerkesztésének és kiadásának áthozatalát Amerikába. A clevelandi ünnepség szomorúan záródott, v. Duska László az MHBK központi vezetőjének váratlan halálával. Halálos ágyán kérte meg Borbás Károly volt haditudósítót a lap további szerkesztésére. Többhónapos mérlegelés után a kanadai Torontóra esett a választás. Vörösváry István nyomdájában készült el lapunk 400. száma, v. Martonfalvy Hugó, az MHBK központi vezetője, mint felelős kiadó és Borbás Károly főszerkesztő munkájaként.

A lap kiadásának nem volt meg az anyagi fedezete. Segítségünkre sietett v. Koltaváry Dénes Kaliforniából, aki megelőlegezte a lap kiadását. Kezdetben nehézségek mutatkoztak. A volt írók és munkatársak elmaradtak, új írógárdát kellett szervezni. A lap külseje és mérete megváltozott, tartalma a képek illusztrálásával színesebbé vált. Ezt az újságot nagy gonddal és szeretettel szerkesztettem 24 éven át, szemem előtt tartva lapunk célját és küldetését, „emlékezni és emlékeztetni.” Megromlott látásom arra kényszerített, hogy fájó szívvel átadjam a tollat a fiatalok kezébe. Így esett a választás dr. Tóth Gergely személyére, aki bebizonyította, hogy alkalmas erre a feladatra.

Szeretnék köszönetet mondani azoknak a bajtársaknak, akik életre hívták, írták, szerkesztették, terjesztették a Hadak Útját. Gazdag a névsor, elhalálozás és távolság miatt sokukat nem ismerhettem, nem is vállalkozhatom nevük felsorolására. Maradandót alkottak, ami ma 65 éves. Ezen idő alatt számos sajtótermék született és eltűnt, de a mi lapunk még él. Köszönhetjük nagylelkű bajtársainknak, olvasóinknak, akiknek támogatása nélkül már mi is megszűntünk volna. Simonyi László, az MHBK központi vezetője, mint lapunk felelős kiadója is ezen fáradozik.

Ezért arra kérünk Benneteket, hogy adományaitokkal továbbra is támogassátok lapunkat, hogy életben tarthassuk a magyar királyi Honvédség dicső múltját és emlékét, és földrészeken át megtarthassuk egymással a kapcsolatot. Soraink már megfogyatkoztak, de akik még élünk és emlékezünk, maradjunk méltóak zászlónkra tett eskünkhöz: **„A Hazáért mind halálig!”**

Borbás Károly
Főszerkesztő Emeritus, Toronto

A Chicagói MHBK-főcsoport hírei. Simonyi László MHBK központi vezető jelentései

A chicagói főcsoport 2015 április 12-én tartotta szokásos **VCR Matinéját**, amin "A köszívű ember fiai" c. filmet vetítette le tagjainak és vendégeinek a Szt.István templom nagytermében.

Ezévi **Hősök-napi és trianoni megemlékezésünket** a chicagói főcsoportnál május 31-én, a Szt. István magyar r.k. templom Mindszenty termében tartottuk, a nagymise után. A központi vezető feleségének váratlan betegsége miatt nem lehetett jelen, így Katona Marika, a főcsoport házvezető asszonya tartott megemlékezést magyar hőseinkről és Trianon aljas, kegyetlen rámkényszerítéséről. Marika és Gödölley Mihály (a Délvidéki Magyar Csoport tagja) versekkel tarkította az előadást, amelyet a mise végén a templomban lévő Hősök Emléktáblájának koszorúzása előzött meg. A Magyar Hiszekegy közös éneklésével záródott a főcsoport programja. Köszönjük Katona Marika munkáját, amivel ilyen lelkiismeretesen kisegítette a központi vezetőt.

A buffalói MHBK megemlékezése Trianonról a Magyar Házban

Földváry Margit közölte telefonon, hogy június 4-én a buffalói (New York állam) Magyar Ház és a helyi MHBK-csoport megemlékezést tartott Trianon 95. évfordulóján. A főszervező Tarnóy Éva volt, s özv. Boyd-Bowmanné Földváry Margit volt buffalói csoportvezető köszöntötte a vendégeket.

Jordán Emőke (Toronto) jelentette, hogy a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége és a Rákóczi Alapítvány **Hősök Napi ünnepélyt** rendezett Torontóban a Lambton Villa P2 társalkodójában (4049 Dundas St. West), 2015. május 3-én. Az ünnepi szónok Prof. Dr.habil. Szakály Sándor, a VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatója volt. Részletesebben pedig Borbás Károly számol be erről:

Borbás Károly: Hőseinkre emlékeztek Torontóban

A rossz időjárás ellenére is megtelt a Lambton Villa társalgó nagyterme, közel száz főnyi emlékezővel. A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége (MHBK) és a Rákóczi Alapítvány közös rendezésében 2015. május 31-én tartotta meg a Hősök Emlékünnepét. A két világháborúban elesett magyar katonákra és azt követő bosszúhadjárat áldozataira emlékeztek.

Borbás Károly, az MHBK torontói csoportja vezetője üdvözölte a megjelenteket, köztük a főkonzul asszony Dr. Szabó Stefániát, valamint a Magyar Ház alelnökét, Koszó Mihályt és feleségét. Az emlékezés fővédnöke Semlyén Zsolt miniszterelnök-helyettese volt.

„Hősök azok, akik életüket adták a hazáért. Hősök nélkül nincsen magyar nemzet, mártírok nélkül nincs Egyház, áldozatkész férfiak és nők nélkül nincs jövő”-fogalmazott Borbás Károly.

A magyar és a kanadai himnuszok közös énekével kezdődött a műsor. Szerkesztette és a műsort vezette Borbás Erzsébet. A szavakat a Szt. Erzsébet és az Arany János iskola tanulóitól hallhattuk. Arany János „Walesi Bárdok”c. történelmi balladájával,

allegorikus formában azonosítja az 1848-49-es idők leverte szabadságharcát, az önkényuralmat, a kivégzéseket. A verset kitűnően adta elő Kis Gergely. A műsorvezető megkérdezte Gulyasik Liliánát, mielőtt az „Az egykilós csomag” című verset elszavalja, ő mit küldene a fronton harcoló Édesapjának. Tetszést aratott válasza. Papp-Váry Elemérné „A magyar Hiszekegy” című megrázóan előadott versével Német Albert gondolatébresztően hatott a jelenlevőkre.

Két távoli bajtársunktól kaptunk erre az alkalomra írt levelet. Goór György, az Ausztráliai MHBK Főcsoport vezetője „Az emigráció hősszonyai” írásában kifejti, hogy a II. vh. elvesztése miatt több ezren kényszerültek hazájukat elhagyni. Kiemelte a hősiességet és helytállást, amivel a férfiak vívták élet-halál harcukat a fronton, az asszonyok az emigrációban folytatták a helytállást. A levelet Dr. Német Ágnes együttérzően olvasta föl. Török Lászlótól hallottuk a második levelet, amit Montreálból v. Detre Gyula bajtársunk, Főcsoportvezető Emeritus küldött. „A mi számunkra hősök azok, akik védték a Kárpátokat, Erdélyt, Alföldet, Budapestet, a Dunántúlt és az utolsó nyugati rögöt is. A mi hőseink azok a polgári személyek is, akik a bombatámadások és a „felszabadító hadsereg” áldozatai lettek”. László meggyőzően olvasta föl bajtársunk levelét. -A Barsi Ernő népdalkórus katonadalokat énekelt a hallgatósággal együtt. A szomorú emlékezések után jól esett a hajdani jó kedvű, masírozó katonákra emlékezni.

Jordán Emőkének ünnepi szónokunkat köszöntő bemutatása után Prof. Dr. habil Szakály Sándor, a VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatója mondta el emlékező beszédét.

Részletek emlékbeszédéből:

„Minden magyar embernek föl kell állnia és fejet bajtania a hősök előtt, akik életüket áldozták Magyarorszáért, Hazánkért. Mert a Haza egészében nyitott, és mindanyunké. Abela Ferenc vezérkari őrnagy és Prohászka Ottokár püspök az I. vb. éveiben megfogalmazták azt az igényt és gondolatot, hogy a háborúban életüket áldozók emléke megörökítendő és megőrizendő. Megfogalmazódott a törvény, ami kimondta minden település tehetősége szerint emlékeztessen hősi halottaira. Az emlékezés május utolsó vasárnapján történjen. A felhívásra szobrokat, a templomok falán emléktáblákat állítottak, ahová az adott település elesett katonáink a neve volt fölvésve.

A hősökre emlékezni kell emelt fővel, nyitott szívvel, de egyúttal lehajtott fővel. 1945 után tilos volt az emlékezés a világháborúk hőseire. Évtizedeken keresztül nem azoknak állítottak emlékművet, akik a Don-kanyarban vagy a Kárpátokban vesztették el életüket a haza védelmében, hanem azoknak, akik legyőzték őket. Az ellenség halott katonája már nem ellenség, hanem ellenfél nemeseül. A háború után csak az emigrációban élő volt katonák, bajtársi közösségükben tartották meg a Hősök Emlékünnepét. Hogy az utókor hogyan vélekedik a háborúról, jó vagy rossz oldalon álltunk-e, más kérdés. Halottaink akkor is megérdemlik a tiszteletet. Egy nemzetnek az is meghatározója, hogy miként gondolkodik múltjáról, halottairól, azokról, akiknek köszönheti azt, hogy még él, van még nemzet és haza.

Én azt mondom, magyar az, aki megadja a tisztességet őseinek, halottainak határainkon innen vagy túl egyaránt. -1990-ben volt a rendszerváltoztatás és 11 év telt el, hogy újra törvényerőre emelték a Hősök Emlékünnepét, melyet május utolsó vasárnapján ünneplünk. Magyarországon ekkor gyermeknapot is tartanak. Ezt a korosztályt rá lehetne vezetni arra, hogy vigyék el a gyermekeket a játszótérre, a parkokban lévő emlékműbőz is, hogy megtanulják a hősök tiszteletét.

1945 és 56 között is voltak hőseink, akik életüket áldozták Hazánkért. Többeket elfogtak, kivégeztek, számosan MHBK tagokat is, akik próbálták ellenállásukkal, tevékenységükkel elősegíteni egy független Magyarország létrejöttét.

Magyarország ma független, önálló, ahol azoknak a hősöknek emléke tisztán áll előttünk, akik megérdemlik a főhajtatást, tiszteletet.”

Köszönjük a főigazgató úrnak értékes, megerősítő és tájékoztató emlékbeszédét. Az elesett hősök nemzetközi imájával az „Il Silencio” Zsoldos Imre-féle trombitaszólójával, hangfelvételtől, majd a Székely himnusz közös énekével fejeződött be ünnepségünk.

Köszönetet mondunk Jordán Emőkének és Aykler Béla bajtársunknak, akik jelentős anyagi támogatásukkal lehetővé tették, hogy ez a mai megemlékezés itt létre jöhessen. A műsor szereplőinek és segítő bajtársainknak, Fodor Sándor zászlóőrzőnek és Irénkének, Mátrai Gézának, a MAG TV-nek, hogy rögzítette a percek, hogy emlékeztessen másokat is az itt elhangzottakra. Forrai Zsuzsának a finom süteményért, Kurucz Bélának a hangosítás technikai segítségével. Végül, de nem utolsó sorban Balla Sándornak az ízletes falatokért és a nemes borkóstolóért. S mindenkinek, akik eljöttek emlékező ünnepségünkre.

Hőseinkre emlékeztünk Montrealban

Évről évre megható ünnepség helyszíne a Hősök Napján a monteali Magyarok Nagyasszonya Egyházközség templomának (Eglise Notre Dame des Hongrois /Our Lady of Hungary Church) kertje. E napon, május 31-én is összegyűltek a magyarságot képviselő szervezetek, klubok, csoportok vezetői illetve az őket képviselő tagok, hogy tisztelegjenek a magyar hősök emléke előtt. Elsőként Licskó Szabolcs plébános, Nt. György Attila és Szabó Péter tiszteletesek, valamint Szentmihályi Gyula tb. konzul helyezték el virágaikat a montreali magyar egyházak nevében a Hősök Emlékművén, majd a szervezetek vezetői tisztelegtek. A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége részéről Baka Károly VRNT csoportvezető és Szabó József, a helyi MHBK tagja, a Történelmi Vitézi Rendtől Kanada tb. törzskapitánya v. Detre Gyula László m. kir. főhadnagy helyezte el a Tiszteletadás babérkoszorúját.

Középen v. Detre Gyula, a háttérben a montreáli magyar hősi emlékmű

Idén az ünnepi beszédet Prigliné Dr. Balla Ágnes, egykori montreali cserkészvezető mondta. A megemlékezés befejező aktusa a kiscserkészek avatása volt.

Dr. Kakucsy György, a HOHE irodavezetője
(Budapest):

25 éves a Honvéd Hagyományőrző Egyesület

A 2015-ös év rendkívül emlékezetes lesz a HOHE életében.

A jobb megértés elősegítésére célszerű néhány történelmi adatra emlékeztetni a közelmúlt eseményeiből. Teszem ezt csak a felsorolás szintjén elfogadva az Egyesületünk alapszabályában rögzített két fontos előírást. Az egyik ilyen a közérdekű hagyományápolás szolgálata teljesen politikamentesen – annak ellenére, hogy ez nem könnyű feladat –, a katonai előírásoknak megfelelően, minden egyéni mérlegelést kizárva. A másik rögzített pont, hogy a hagyományőrzést, annak támogatását bárkitől elfogadjuk, tehát volt katonától, jelenlegi katonától rendfokozatra tekintet nélkül és bárkitől bármilyen foglalkozásútól, aki a mi hazafias szellemiségünk szerint él és elfogadja azt.

Nemzetünk több évszázada függő helyzetben volt már a Habsburg időkben is. Az 1848-as és az azt követően kialakult helyzetet az I. világháború sem tudta teljes mértékben felszámolni, bár végig munkálkodtunk ez irányban. A háborút követő 1919-es kommunista diktatúra leverése után hazánk igyekezett kilábalni a háborús és a trianoni vészhelyzetből és úgy tűnt, ez minden nehézség ellenére sikerül. A 30-as években azonban már látható volt, egyedül nem tudjuk magunkat megvédeni és úrrá lenni a kialakuló helyzeten, ezért kényszerültünk – védelmünk érdekében – segítséget elfogadni, aminek azonban ára volt. A II. világháborúban azonban ismét a vesztesek oldalára kerültünk. Rövid ideig úgy tűnt, önállóságunkat vissza tudjuk szerezni, de a megszállást nem felszabadulás követte, hanem az idegen hatalom terrorja. Ilyen körülmények között lehetetlenné vált a hagyományok őrzéséhez segítséget kapni és új önálló rendszert kiépíteni.

Meg kell azonban jegyezni, hogy minden időszakban próbálkoztunk kisebb csoportokat kialakítani, akik változást hozhattak. Ezek a próbálkozások azonban halálra voltak ítélve. Magától érthetődő volt a korábbi Honvédség, mely hazafias nevelése, kialakítása révén alkalmas lehetett volna az ellenállásra, de az ellenség ébersége ezeket lehetetlenné tette. Sok mártírnk volt, ezért kénytelenek voltunk rejtve tevékenykedni és egymásban tartani hazafias szellemiségünket.

Bizakodásunk és akaratunk töretlenségét igazolja, hogy felcsillant a remény a rendszerváltozás idején a jobb, emberibb és igazabb életre.

1990-ben végre felvirradt, és a sötétség birodalmából kiléphettünk a fényre. Kéri Kálmán vezérezredes saját katonai környezetéből, Ludovikásokból és hadapródiskolásokból megalakította a Honvéd Hagyományőrző Egyesületet, melyet a bíróság engedélyezett és bejegyzett.

A HOHE azóta végzi hagyományőrző munkáját eredményesen és mindenki által elfogadottan. Az alakulás után először csak Ludovikásokból, majd hadapródiskolásokból merítettük odaadóan dolgozó tagjainkat. Később tevékenységünket 14 Területi Szervezet létesítésével kiterjesztettük az egész országra és már nem csak a volt katonatisztek egyesületévé váltunk, bár katonai jellegünket mindmáig megőriztük. Most a 25. évben tovább kívánjuk növelni elismertségünket. Segítséget nyújtanak ehhez a Kormány, a Honvédelmi Minisztérium és a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Ludovika Zászlóalja, nem beszélve a nagyszámú hasonló szellemiségű Egyesületről.

További tevékenységünk elősegítése érdekében 2015-re a következőket határoztuk el: A már megszokott rendezvényeket folytatjuk. Ezért ez évben már megrendeztük a „Doni emlékmisét” és ezt követően a Hadtörténeti Intézet és Múzeum udvarán megkoszorúztuk az általunk állított emlékműveket. Részesei voltunk a „Budai kitörés” megemlékezési rendezvényének. Az idén is megemlékezés keretében koszorúztuk

meg március 15.-én a Gábor Áron emlékművet. Szeptember végén nagyszabású műsoros ünnepséget rendezünk a 25. évforduló tiszteletére. Erre már most meghívunk mindenkit bel- és külföldről. A HOHE tevékenységét, működését és további céljait megismertetjük megjelenő könyvünkben, melyet Prof. dr. Siposné Kecskeméti Klára ezredes asszony, a HOHE egyik vezetője már ír. Szervezünk egy vidéki ünnepséget is, ahol megköszönjük segítő

tevékenységüket a különböző szervezeteknek, az egyéni támogatóknak és saját tagjainknak, és elismeréseket adunk át. Részletes programunkat pontos időpontokkal a későbbiek folyamán megadjuk. Kérünk mindenkit vegyen részt lehetőségei szerint rendezvényeinken.

Könyvismertetés

Kisvarsányi Géza (Sarasota, Florida állam) „Emlékezés” c. könyvében részletesen írja meg a II. világháború alatt átélt eseményeket és az azt követő hadifogságot. A máramarosszigeti elosztótáborból heteken át tartó utat tehervagonokban és hajón, fogolyszállításukat a szovjet Gulágba. Drámai módon összegzi a bolsevik köntösbe öltöztetett kegyetlenség mibenlétét. Az elhurcolt magyarok többsége sohasem látta meg többé hazáját, jeltelen sírokban maradtak a Szovjetunióban és szibériai hómezőkön. A százezreket érintő tragédia túlélője megrázó beszámolóban állít emléket a Gulág munkatáborainak. Kisvarsányi Géza, példát mutat életével, cselekedeteivel, küzdelmével a szülőföld iránti szeretetről és a tudomány tiszteletéről.

A kötet ára \$10 (USA) plusz postaköltség. A bevétel 100%-ban a sarasotai Kossuth Klub tanulmányi/ösztöndíj alapjára megy. Megrendelhető a Kossuth Club címen: P.O. Box 19774, Sarasota, FL 34276, USA. Kérjük a csekket a „Kossuth Club of Sarasota” névre kiállítani.

Emlékezés Dr. Mathia Károlyra

A HOHE részéről Bőjthe Tamás küldött be egy értesítést, melyben egy idős bajtársuknak, Szabó Zoltánnak egyik szeretett kőszegi tanárukról, Mathia Károlyról (*1902) írott visszaemlékezéseiről szól. Szabó Zoltán tanárával egyidőben, 1929-ben került a kőszegi Hunyadi Mátyás Katonai Reáliskolába, ahol 8 évig volt Mathia Károly tanítványa. A tanár úr szervezte meg az Ének- és Zenekart és gondoskodott az ünnepségek méltó szervezéséről is. Ő irányította a kerékpáros és segédmotoros, valamint a síképzést is. Kirándulásokat szervezett a történelmi helyek megismerésére, segített az intézet 100 növendékének háromhetes olaszországi tanulmányútján való részvételében és a tolmácsolást is vállalta. 1938-ban áthelyezték a Ludovikára, ott tanított 1945-ig, közben két évre Athénba helyezték a magyar katonai attasé mellé. Szerény, halk szavú, magába mélyedő személyiség volt. Neveléselvi tapasztalatait angliai tanulmányútja gazdagította, s olyan diákokat bocsátott ki az életbe, kik a legnehezebb helyzetben is helyt tudtak állni. Emlékét megőrizzük.

Ehhez kapcsolódóan Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes, a Nemzeti Közzolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Művelési Támogató Tanszék professzora, illetve Dr. Kakucsy György, a HOHE irodavezetője továbbította a hírt, hogy Budapest Főváros XI. Kerület Újbuda Önkormányzata emléktábla-avatással tisztelgett Dr. Mathia Károly alezredes (1902-1961) polihistor, tanár, népzeneudós, zeneszerző, a Kőszegi Katonaiskola és a Ludovika Akadémia

nevelőtanára előtt. Az avatás 2015. január 16-án történt a XI. ker. Fehérvári út 23. alatt. Jelen volt dr. Hoffmann Tamás polgármester, emlékbeszédet Prof. dr. Szakály Sándor történészprofesszor, a HOHE vezetője mondott. Közreműködtek a Lágymányosi Bárdos Lajos Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Gimnázium tanulói.

Sej, besoroztak... Magyar katonadalok

Dr. Pankotay Jóna Iván, ny. középiskolai tanár Kecskemétről elküldte a szerkesztésében megjelent *Sej, besoroztak... Magyar katonadalok* c. kötetének első részét, melyet hálásan köszönünk! Az I. kötet 2003-ban jelent meg és 125 magyar katonadalt tartalmaz, a II. rész pedig Katonadalok címen 2013-ban, s 262 dallal magában foglalja az I. kötet tartalmát is. Részletek a könyv ajánlásából: Változatos katonanóták ölelik fel a magyar történelem korszakait. Mindkét kötet jó szolgálatot tesz azoknak, akik szeretik a katonadalok témáit és sokoldalú melódiáit, de szívesen és örömmel dalolják is azokat. A kórusok különösen élnek velük. Aktualitásuk nincs időhöz kötve, határtalan. A magyar népdal, s ezen belül a katonadalok éneklésének a vonzalma történelmi változásokra való tekintet nélkül sosem szűnt meg. A nép – benne a katonaember – gondolatait, érzelmeit, örömeit és bánatát dalban tudja ma is szebben, jobban és megkapóbban kifejezésre juttatni. A magyar dalkultúra e tekintetben igen gazdag, folklórtermésünk kimeríthetetlen forrásából fakad. A dalok közt találni török-, kuruckori, 1848-49-es, I. és II. világháborús számokat is. Egy részük a dicsőséges, bátor katonaéletről, a haza hűségese szolgálatáról szól, a másik részük pedig a keserves megpróbáltatásokkal is járó katonaévek, a magyar történelem viharainak szomorú napjairól tanúskodnak. A dalok a honvéd hagyományok becses emlékei. Gyűjteni, őrizni és továbbadni nemzedekről nemzedékre e dalokat, iskolai énekkarban vagy kórusban dalolva vagy hangszeres kísérettel is, egyik legszebb emberi kötelességünk.

Lg. Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Március 15. megünneplése Kecskeméten

A híres városban is méltóképpen és nagyszerűen emlékeztek meg a dicső emlékü 1848-49-es forradalom és szabadságharc kitörésének 167. évfordulójáról.

Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata rendezte meg az ünnepi eseményt és koszorúzást a város főterén 1906-ban felavatott Kossuth Lajos szobránál. 48-as egyenruhába öltözött, korhű fegyverzettel felszerelt honvéd hagyományőrzők és huszárok színesítették a látványos rendezvényt, amelyben még puskaropogás is hallatszott időnként. A Himnusz elhangzását követően *Avagy virág vagy te, hazám ifjúsága?* címmel a Kecskeméti Katona József Színház művészei színvonalas műsorral tisztelegtek a 48-as események előtt. A darabot rendezte: Cseke Péter, a színház igazgatója. A színészek produkciója után Szemereyné Pataki Klaudia polgármester mondott ünnepi beszédet. A szónok beszédében kiemelte Kecskemét város 48-ban játszott fontos szerepét. A településről és környékéről mintegy 10 ezer fő vett rész nemzetőrként vagy honvédként a szabadságharcban. A szónoklat után a város vezetői, a fegyveres testületek, a jelenlévő politikai pártok, civil szervezetek, egyházak, tanintézetek képviselői helyezték el a megemlékezés koszorúit és virágait. Az 1956 Magyar Nemzetőrség Kecskeméti Parancsnokság nevében Kenyeres Dénes nőr. tábornok, a Történelmi Vitézi Rend nevében v. Tiszavölgyi István székkapitány, a HOHE Kecskeméti Területi Szervezete nevében v. Balla János, nemes Hegedűs Ferenc páncélos őrmester, Dr. Jóna Iván, Kenyeres Dénes alezredes és Árva Tóth László koszorúzott. Szózat zárta a kegyeletteljes megemlékezést.

Délután a Kecskemét melletti Nyíri-erőben lévő 1848-49-es emlékház előtti téren, a Hubertus

Kápolna előtt nagyszabású és látványos műsort rendeztek csatajelenettel tarkítva. A jelenetet korhű ruházatban és fegyverzettel felszerelt hagyományőrzők mutatták be az összecsapást. Hat ágyú heves tüze segítette a magyar honvédek „győzelmét” az osztrákok felett. Nyitrai András mondott emlékező beszédet a népes közönség előtt.

Hősökre emlékeztek Kecskeméten

A hős városban némi változtatást hajtottunk végre az előző évtizedekben meghonosodott ünnepek vonatkozásában, ugyanis a temetői ünnepeket nem egy napon tartottuk, azért, hogy bárki elmelessen mindegyik helyszínre.

2015. május 27-én a Köztemetőben az 56-os emlékműnél a Himnusz követően Pap Tivadar nyá. repülő alezredes méltatta katona elődeink példás helytállását, majd az 1956-os események hősie harcát vázolta fel. A jelenlévő tanintézetek diákjai közül többen verset szavaltak. Koszorút helyezett el az 56-os Bajtársi és Baráti Szövetség nevében Bagó Imre, Csernus László nőr. ezredesek, lovag Kenyeres Dénes és Török Ignác. A diákok mécseseket gyújtottak és helyeztek el az emlékmű talapzatára. A Szózat zárta az ünnepséget.

Május 28-án a református temetőben volt megemlékezés, ahol jelen voltak a város, a különböző egyházak, egyesületek képviselői, a HOHE, a Történelmi Vitézi Rend és a Nemzetőrség tagjai. A diákok katonadalokat énekeltek, elhangzott Gyóni Géza: Csak egy éjszakára című verse is. Kun Szabó István vezérőrnagy, helyettes államtitkár mondott ünnepi beszédet. A szónok felidézte a magyarság hősie küzdelmét, amelyet több mint ezer esztendő alatt folytatott a haza megtartása érdekében. A város és a jelen lévő szervezetek koszorút helyeztek el az I. világháborús hősi emlékműnél. A Vitéz Rend nevében v. Tiszavölgyi István székkapitány, a HOHE képviselőjében pedig Antalfy István, Jósá Iván és Kenyeres Dénes koszorúzott. A Szózat elénekzésével ért véget a rendezvény.

Május 29-én a Szentháromság temetőben, az I. világháborús sírkertnél folytatódott az emlékezés. Három iskola diákjai is jelen voltak, akik énekeltek és szavaltak. E sorok írója mondott ünnepi beszédet. Kenyeres alezredes kiemelte: A magyar nemzet mindig harcos nép volt. Katonáink hősieen küzdöttek a szabadságért, a határok védelmében, a várvédelemben minden korban kitűntek. A sírkertben lévő emlékműnél a Vitézi Rend koszorúzott. A síremlékekre a diákok egy-egy szál virágot helyeztek el.

Május 31-én a II. világháborús hősi emlékműnél volt ünnepség. A Katona József Gimnázium diákjai szerepeltek szavalattal és énekszámokkal. Dr. Jósá Iván ny. középiskolai tanár mondott beszédet. Kecskemét nevében Mák Kornál alpolgármester koszorúzott. A HOHE koszorúját Árva Tóth László, Kenyeres Dénes, a Vitézi Rendét pedig v. Tiszavölgyi István helyezte el. Itt is a Szózat zárta a rendezvényt. Ezt követően az ünnepség résztvevői átmertek az 1943-ban felavatott Mollinár emlékműhöz, ahol Kenyeres alezredes mondott rövid beszédet. A Város koszorúját Mák Kornál alpolgármester tette le az emlékmű talapzatára.

lg. Kenyeres Dénes nyá. alezredes

Ratkay Zoltán Imre: Hősöknapi megemlékezés Mosonmagyaróváron

2015. május 31-én az Óvári templomban szentmísével kezdődött a megemlékezés, utána az Óvári temetőben a Hősi Halottak Kegyeleti Kápolna falán lévő II. Világháborús emlékhely előtt folytatódott az ünnepség. Lendvai István nyá. honvéd százados mondott beszédet, majd koszorúzás, a Szózat s a Székely Himnusz elénekzésével ért véget a délelőtti megemlékezés. A

Mosoni Kápolna-téren délután először a Kühne zenekar hívta az ünneplőket. Szép számú közönség előtt, a Himnuszt követően Hatos Dezső helyi HOHE elnök köszöntötte a megjelenteket. Ünnepi beszédet Dr. Boda József vezérőrnagy mondott, melyben a ma is élő háborús hősekről is megemlékezett. Az ausztriai Halbtorn (Féltorny)/Oberwallendorfból 20 fő vendég hagyományőrző érkezett. A Halászi Hagyományőrzők műsorát és a Darnózseli Énekkórus szerepelését nagy siker kísérte. A műsorban fellépett egy hazafias vers elmondásával v. Harmath Lajos, 94 éves ny. ejtőernyős alezredes. A Haller Iskola diákjainak műsora után az Óvári Gazdászok táncsoportja következett. Koszorúzás, a Szózat, majd a Székely Himnusz zárta az ünnepséget.

Fekete Dénes: Hősök Napi rendezvények Miskolcon

Szép és változatos programok voltak az ünnep alkalmából városunkban, melyeket az időjárás is kegyeibe fogadott. Május 30-án a Martin kertvárosi református templom kertjébe szervezett megemlékezést a Bükki Hegyivadász Egylet. Itt 1944. december elején 32 magyar és 8 német katona épített ki védőállást a város védelmében. A túlerő legyőzte őket! Itt nyugszanak tömegsírbán. Emlékükre a hegyivadászok 2004-ben állítottak kopjafát, most erre került virág. -Május 31-én délelőtt a Városi Önkormányzat szervezett koszorúzást a Hősök terén, majd a Hősök temetőjében. Itt a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége is jelen volt. A temetőben koszorú került az I-II világháborúban elesett katonák sírjaira, az 56-os emlékműre, illetve a hadifogly- és a cserkész kopjafára. Ugyane napon Miskolci- és Bükszentkereszti honvéd hagyományőrzők egy Hollóstatói, II. világháborús német katonasírt tettek rendbe. Sajnos majdnem az enyészeté lett, de hála Hegedűs Zsolt odafigyelésének sikerült felújítani. A természetjárók biztos gondozni fogják! -Június 1-én a Doni Kopjafánál szervezett koszorúzást a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja. Imát mondott az elesettekért Csögör Orsolya református lelképásztor. Koszorúzott: az Önkormányzat, a FIDESZ-KDNP, a Doni Bajtársi Szövetség, a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége és a Magyar Történelmi Nemzetőr Szövetség. Ezt követően a Herman Ottó Gimnáziumban, a 10 honvéd ünnepségre került sor. A gimnazisták ünnepi műsora után Dr. Rémiás Tibor történész méltatta az ezred helytállását az I. vh. számtalan harcterén. A középiskolával szembeni emlékművön az Önkormányzat, a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége, a Herman Ottó Gimnázium és a 10 hv. Hagyományőrző Egyesület helyezte el virágait. -Június 2-án a Búza téri görög-katolikus székesegyházban a II. vh. bombatámadásaiban elhunyt Miskolci lakosokra emlékeztünk. 71 éve ezen a napon érte városunkat az első légicsapás, melyet még három követett az őszig. Célpontjai a vasúti csomópont, illetve a nagyüzemek voltak. Alkalomhoz illő műsort a Görög-katolikus Általános iskola diákjai adtak. Felkészítő tanáraik: Galajdáné Ungvári Réka, Ambrus Annamária és Mrázné Scsoka Katalin voltak. A liturgiát Papp András parókus úr tartotta.

A világháborúban elesett katonák és ártatlan polgári áldozatok nyugodjatok békében! Nem felejtünk Titeket!

Mucsi Iván százados méltatása. A beszámolót küldte: Dr. Mohay Jenő, a Nagyvárad M. Kir. Gábor Áron Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola Bajtársi Köre tagja

2014. november 28-án Budapesten elhunyt Mucsy Iván ny. százados, kertészmérnök, az egykori nagyvárad M. Kir. Gábor Áron Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola növendéke. Bajtársunk 1944-ben Budapesten mint negyedéves tüzér hadapród, a Budai Vár védelmében harcolt páncéltörő ágyúsként, majd az ott lévő Honvédelmi

Minisztérium épületében az ostrom utolsó napján, február 12-én, szovjet fogságba került. Később 1991-ben a volt iskolatársak megalapították a nagyváradai M. Kir. Gábor Áron Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola Bajtársi Körét, amelynek Mucsy Iván lett az elnökhelyettese. A bajtársi kör célkitűzésében a katonai, ezen belül a tüzér hagyományok ápolása szerepel s ennek részeként emlékszobát hoztak létre, amelynek gondozásában és fejlesztésében neki vezető szerepe volt. Ez az emlékszoba először Budapesten a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskolán kapott helyet, majd később a Magyar Honvédség 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred Győr-Likócs-i laktanyájába került, ahol szakszerű múzeumi körülményeket találhat a látogató. Elhunyt bajtársunk életében sokszor látogatta Budapestről az emlékszobát, ahol az ezred tagjaival gondozta és fejlesztette a bemutató anyagot.

Az ezred a 2014. december 5-i Borbála-ünnepségen ennek a szoros kapcsolatnak méltó kifejezést adott a győri laktanyában. Az ezred emlékparkjában felsorakozott honvédek és vendégek köszöntője után bejelentették Mucsy százados halálát. Megemlézték, hogy az emlékszobát milyen példásan gondozta, teljes odaadással vett részt annak fejlesztése során, rendszeres látogatását a hagyományok ápolásának tekintették. Majd egyperces néma emlékezésre kérték a jelenlévőket.

Mucsy Iván temetése 2014. december 19-én a budapesti Farkasréti temetőben volt, ahol Mészáros László esperes, tábori lelkész és Kóczán Árpád esperes, tábori lelkész végezték a temetési szertartást. A Győri Ezred képviselőjében Kovács Ferenc ezredes, ezredparancsnok volt jelen.

A Mucsy Iván bajtársunkat utolsó útjára kísérők között ott voltak az egykori nagyváradai tüzér hadapródok, valamint a Honvéd Hagyományörző Egyesület vezetői is.

Siposné dr. Kecskeméthy Klára: Pro Militum Artibus – A hadtudományért!

2015. április 22-én bemutatták dr. Ungvár Gyula nyugállományú mérnök altábornagy, Professor Emeritus, a hadtudomány kiemelkedő egyénisége, az MTA IX. Osztály Hadtudományi Bizottság egykori tagja *Pro Militum Artibus - A hadtudományért* c. könyvét a Nemzeti Közszerzői Egyetem Dísztermében. Dr. Ungvár Gyula a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Professzori Tanácsa elnökeként 2000-ben kezdeményezte a Pro Militum Artibus kitüntető cím alapítását. A címet azoknak a tudományos fokozattal nem rendelkező nyugállományú tiszteknek (később posztumusz és nem katonai személyeknek is) adományozták, akik aktív pályafutásuk során hosszú éveket vezető beosztásban töltve a honvédség vezető szervei, a fegyvernemek, vagy szakszolgálatok élén, szakmailag elismert, meghatározó jelentőségű katonai vezetővé, főnökké, elméleti szakemberré váltak és döntő szerepet játszottak a honvédség és a honvédelem fejlesztésében. A Pro Militum Artibus címet a 2000-2011 közötti időben 96 fő kapta meg, a könyv nekik állít emléket. Az emlékkötetet átnézve derült ki számomra is, hogy Pro Militum Artibus kitüntető címet kapott több egykori a Ludovika és a Ludovika Akadémia II. főcsoportot (későbbi megnevezése magyar királyi honvéd Bolyai Műszaki Akadémia) végzett tiszt, többek között Perjés Géza ny. ezredes, v. Somogyi Endre altábornagy és Révai Kálmán altábornagy. Javaslatot tettem v. Somogyi Endre altábornagy posztumusz kitüntető címmel történő elismerésére. Így bár csak részben, de a magaménak éreztem/érezem ezt a nagyszerű kezdeményezést. (...) Prof. dr. Harai Dénes nyugállományú ezredes kiemelte, ez a könyv olyan vezetőknek állít emléket, akik felismerték, hogy a katonai gondolkodásnak a huszadik század második felében már nemcsak járuléka a tudományosság, hanem éppen a lényege. Intézeteket alapítottak, oktattak, és nem utolsósorban tehetséges fiatal tiszteket irányítottak tudományos pályára.

HALÁLOZÁSOK

-Floridából, Sarasotából érkezett az alábbi hír Kisvarsányi Évától: “Búcsúzunk, de nem felejtünk: **Farkas Imre 1925-2015**. A helyi Kossuth Klub meghatározó egyénisége volt. Halálra ítélték „antikommunista tevékenység, nyugati kapcsolatok, összeesküvés és hazaárulás a népi demokrácia és a Szovjetunió ellen” vádjával. Életfogytiglanra enyhített büntetéséből öt és fél évet töltött a váci fegyházban, amikor az 1956-os Forradalom során rabtársaival együtt kitört a börtönből. 1956 karácsony este érkezett az Egyesült Államokba, 1993 óta a Kossuth Klub tagja. Börtöntársa, Tollas Tibor *Bebádogoztak minden ablakot* c. verse elmaradhatatlan volt emlékműsorainkból. A verset rendszerint Imre mondta el. *Csak ennyi fény maradt*. Drága Imre, a jó Isten adjon örök nyugalommal Neked! Mindannyiunknak hiányozni fogsz.”

-Eszes Mátyás m. kir. páncélos főhadnagy (Milwaukee, Wisconsin állam, USA) jelentette, hogy **Gordon László** (*1928. szeptember 5.) 2015. január 25-én, 86 éves korában Milwaukee-ban elhunyt. 1956 után került az USA-ba.

-v. Érczhegyi István, az ausztriai MHBK vezetője közlése: “Szomorúan közlöm, hogy rendtársunk, **v. Serényi István hírlapíró, 56 ügyéért küzdő távfutó atléta**, a Történelmi Vitézi Rend tb. törzskapitánya, 2015.március 27-én, életének 97.évében Bécsben megtért teremő Istenéhez. Adjon neki az Úr örök nyugalommal és az örök világosság fényeskedjék Neki.” Bécsi ravatalánál Érczhegyi István is mondott búcsúbeszédet. (Hosszabb írás halottunkról l. az 5. oldalon.)

-özv. Dobolyi Árpádnétől érkezett a hír Clevelandből: “Kedves Gergő! Rossz hírem van. **Szentpétery László**, az MHBK tagja tegnap, április 21-én meghalt tüdőgyulladásban. 1924. december 30-án született. Gyászolja felesége Josephin. Úgy tudom, László egy évet töltött a Ludovikán. Az MHBK-nál mindig sokat segített, amíg tudott. Közvetlen rokonai már nem élnek; édesapja csendőr ezredes volt. Temetéséről még nem tudok részleteket, de tárgyalnak a magyar temetővel (*a clevelandi Sunset Memorial magyar részlegével; a szerk.*). Szeretettel üdvözlí Adrienne.” –*Isten nyugalomoztassa!*

-Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes, a Nemzeti Közzolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Művelti Támogató Tanszék professzora jelentette, hogy „Tavaly még köszönthettük 99. születésnapján, az idén április 13-án pedig **eltemettük Mesterházy Gyula egykori Ludovikás tisztet**.” S egy részlet Kecskeméthy ezredes Elment a 100 éves Ludovikás c. méltatásából: „Mesterházy Gyula (*1915-ben a vas megyei Nadasdon) m. kir. tüzér századost 2015. április 13-án helyezték örök nyugalomra a Deák téri evangélikus templom urnatemetőjében. 1938. augusztus 20-án tüzér hadnagyként avatták fel a Ludovika elvégzése után. Az évfolyamának Ő volt a rangidős tisztje, a temetésén részt vett a gyalogos hadnaggyá avatott százéves v. békei Koós Ottó is. A Gábor Áron Tüzér Bajtársi Egyesület, a Budapesti Nyugállományú Klub Rakéta és Tüzér tagozata, valamint a Honvéd Hagyományörző Egyesület nevében Tóth Gábor ny. ezredes búcsúztatta. Tavaly augusztus 14-én még családi körben ünnepelte a 99. születésnapját. A Honvéd Hagyományörző Egyesület nevében akkor Nagy László ny. ezredes és Siposné prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes névre szóló emléktárgyal és oklevéllel köszöntötte.”

-Sipos Sándor jelentette Győrből, hogy “április 2-án, 100. életévében **meghalt v. Horváth István, v. Oslányi Kornél tábornok veje**. Temetésére a győri köztemetőben katonai tiszteletadás keretében került sor. Szerettem volna, ha ő is megéli a könyv megjelenését (Sipos úrnak Oslányi tábornokról írott, hamarosan megjelenő műve, a szerk.), hiszen magas kora ellenére is lelkes segítő volt.”

-Borbás Károly főszerkesztő emeritus jelentette, hogy **v. Potocska János** életének 85 évében Torontóban elhunyt. 1947-ben jelentkezett az új Magyar Hadseregbe, s tiszthelyettesi kiképzésben részesült. Szakaszvezető, majd őrmesterré léptették elő. Elvégezte a három éves Kossuth Akadémiát. 1950-ben a tisztavetés főpróbáján letartóztatták tiltott határátlépés vádjával. Rövid börtön és

meghurcoltatás után egy gépállomáson dolgozott. 1956-ban tevékenyen részt vett a harcokban, és ennek alapján felvételt nyert a Történelmi Vitézi Rendbe. 1991-ben a Honvédelmi Minisztérium rehabilitálta, s megkapta hadnagyi rangját. Kanadában sokáig mint Kelet-Kanada székkapitányként dolgozott a VR ügyeiben. Betegsége miatt Tb. székkapitányként tiszteltük. Az MHBK-nak támogató tagja volt.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet elnöke jelentette, hogy v. lovag Mireisz Tibor, a Szent Korona Társaság tagja 2015. március 16-án előadást tartott „**A Szent Korona keresztény és magyar küldetése**” címmel Veszprémben, a Mártírok útja 11. szám alatti 56-os emlékszobában.

-**Felmentették Hóman Bálintot a háborús büntett vádja alól** (2015. március 6., MTI). Bűncselekmény hiányában felmentette Hóman Bálint néhai kultuszminisztert a háborús büntett vádja alól, egyúttal hatályon kívül helyezte az 1946-os népbíróági ítéleteket a Fővárosi Törvényszék perújítási eljárásban pénteken kihirdetett elsőfokú, jogerős döntésében. Hóman Bálintot 1946-ban a népbíróság életfogytiglanra ítélte, mert álláspontja szerint háborús büntettet követett el azzal, hogy 1941-ben kormánytagként megszavazta Magyarország Szovjetunió elleni hadba lépését. Hóman Bálint börtönben hunyt el 1951-ben. A hozzátartozók már többször kezdeményezték a perújítást. Jelen ügyben korábban perbeszédében az ügyész és a védő egyaránt felmentést indítványozott.

-Köszönjük szépen **Antalfy Istvánnak**, a budapesti székhelyű Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége lapja, a **Hadifogoly Híradó** szerkesztőjének, hogy elküldte az újság legújabb számait. Munkájukhoz további jó egészséget és a Jóisten áldását kívánjuk. Egyúttal utólag szeretettel köszöntjük őt 90. születésnapján!

-**v. Bornemissza György törzskapitány** húsvéti jókívánságaihoz csatoltan Kaposvárról elküldte szerkesztőségünknek a *Somogyország Vitézei Hírlevél* két számát s két szép naptárat is, amit köszönünk szépen! A Hírlevél februári számában védelmébe vette a **Calgary (Kanada) City** Parkban lévő turulmadaras **vitézi emléktáblát** az ellene szélsőségesen tiltakozókkal szemben. További két csatolt fényképen pedig **Vajay Tibor (1924-2015)**, a verseskötetéről is ismert **utolsó avatású ludovikás hadnagy** friss kaposvári síremléke látható. Isten nyugosztalja! Egy másik kép pedig **Dr. v. Keményfi-Kirner Béla volt leventét** ábrázolja, aki sérült gerinccel (a szovjetek nem engedték megoperálni) 8 évet raboskodott Szibériában. Ő a *Magyar leventek a sarkkörön túl* c. kötet szerzője, s tavasszal töltötte be 86. életévét. Isten éltesse sokáig!

-“Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért” Alapítvány, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2015. április 10-én rendezte v. Jávor Zoltán ny. főiskolai tanár „**Hit és magyarság - Szeleczky Zita élete és művészete**” című, előadással egybekötött veszprémi könyvbemutatóját a Veszprém, Mártírok útja 11. szám alatti 56-os emlékszobában. Ez tisztelés volt a 100 esztendővel ezelőtt született legendás színésznő emléke előtt is, akivel az emigráció tagjai közül is sokan találkoztak.

-**Amerikai tábornoki dicséret. Nagyszabású gyakorlaton vett részt a magyar haderő** (2015. április 16. Magyar Hírlap). *“A magyar haderő csodálatos műszaki – ezen belül hídepítő – képességgel bír, amelyre a szövetségnek szüksége van”* – jelentette ki ma Ben Hodges altábornagy Hohenfelsben, a Saber Junction 2015 nevű gyakorlattal kapcsolatban tartott nemzetközi sajtótájékoztatón. Az Európában állomásozó amerikai erők főparancsnoka utalt rá, januárban honvédeink is sikerrel vettek részt az Allied Spirit mozzanaton – s erre épül a jelenlegi, négy államban, Német- és Olaszországban valamint Litvániában és Romániában zajló művelet, amelyen hazánk még több katonával képviselteti magát. Az eseményen John Meyer ezredes, az amerikai 2. Stryker Lovassági Ezred parancsnoka arról beszélt, eddig két esetben szolgált a magyarokkal, és az alakulatnak kiváló kapcsolata alakult ki az

MH 5. Bocskai István Lövészdandár Hódmezővásárhelyen állomásozó 62. Lövészszázalójával. A hohenfelsi sajtótájékoztatón jelen volt Benkő Tibor vezérezredes, Honvéd Vezérkar főnök.

-v. Detre Gyula m. kir. testőr főhadnagy továbbította Montreálból az alábbi jelentést, amit Majthényi László kanadai tb. törzskapitánytól kapott: "A kanadai fővárosban, Ottawában a kanadai kormány egy emlékművet tervez a kommunizmus 100 millió áldozatára emlékezve, **"Tribute to Liberty" Memorial to The Victims of Communism** néven, mivel a helyi bevándorlók nagy része a kommunizmus elől menekült ide. Az emlékmű nagyon jó helyen, a Kanadai Legfelsőbb Bíróság melletti területen lesz. A végső tervet már elfogadták. Ezer dollár hozzájárulással az adakozók neveit is belevésik az emlékmű falába. A volt MHBK-tag Mandalik Ferenc özvegyének adományából befizetést teszünk az emlékműre, a következő lehetséges felirattal: **Historical Knightly Order of Vitéz - Hungary**. A Vitézi Rend tagjai is igencsak szenvedtek a kommunisták bosszúhadjáratában. Az emlékműről részleteket a www.tributetoliberty.ca honlapon lehet olvasni."

-Fodor Jenő, az MHBK franciaországi csoportja vezetője, lapunk ottani elosztója küldte be az alábbi, bajtársukat méltató hírt: „Az MHBK Francia országai csoport titkárát az 1956-os Forradalom előtti, alatti és utáni érdemei elismerése jeléül a **Magyar Nemzetőrség dandártábornoki rangra léptette elő. Marton Lajost** közvetlen 1956 előtt avatták repülő hadnaggyá, de ő soha nem lett a Rákosi-bolsevista rezsím katonája, mert ifjú kora ellenére tisztán látott a politikában és szövetséget kötött a bolsevizmus és a hazánkat megszálló szovjet hadsereg „egyetlen potenciális ellenségével, a NATO-val” (amit akkor még így látott). 56-ban ő volt az a repülő hadnagy, aki részt vett abban a csoportban, amelyik a Hadügyminisztérium budai épületének tetejéről leszerelte és az aszfaltra dobta a vörös csillagot az egybegyűlt tömeg ujjongása közepette. Bajtársunknak kívánjuk, hogy még hosszú ideig viselje dandártábornoki egyenruháját és rangját!” *(Az előléptetéséről szóló igazolás nekünk elküldött másolatán Marton úr keze írásával üdvözlő Borbás Károly volt főszerkesztőnk és lapunk kedves olvasói – a szerk.)*

-Pintér Kornél alapítványi elnök közölte, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért” Alapítvány, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2015. május 8-án tartotta **Dr.Barlay Ödön Szabolcs** rubinmises paptanár, c. egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia doktora **„A katedrális – Fejezetek Prohászka Ottokár életéből 1858-1905”** c. kötetének előadással egybekötött vesztepmi bemutatóját. Neves előadójuk az idén 96 esztendő, akit e jeles évforduló alkalmából külön is köszöntöttek.

-2015. március 21-én mintegy 30 fő részvételével sikeresen lezajlott az **MVSZ Fejér Megyei Szervezetének** szervezésében a Magyar Királyi Huszárhadosztály II. világháborús hadműveleteinek 70 évfordulóján megtartott **Vértesi emléktúra a második világháború hőseiért**. Az egész napos rendezvény résztvevői 15 km-es gyaloglással és 30 km-es autózással tíz emlékhelyen tisztelegtek a hősök áldott emléke előtt - tájékoztatta sajtószolgálatunkat a szervezet elnöke, Dr. Boór Ferenc.

-**Áder János köztársasági elnök** március 21-én a Katowice mellett Murckiban megkoszorúzta a II. világháború végén **szovjet katonák által a környéken kivégzett 29 magyar katona síremlékét**.

-**Rendvédelmi szimbólumok a világban – vándorkiállítás rendőrségi relikviákból**. Az említett kiállításon ifj. Dr. Szilas László rendvédelmi relikviáinak legjavát láthatják az érdeklődők. Egyenruhák, jelvények, karjelzések, mint például egy seriff-csillag, egy tábornoki sapka vagy egy távoli ország katonái által viselt mundér. ifj. Szilas László nem rendőr, de szívügyének ügyének tartja a mundér becsületének védelmét. A gyűjteményt a világ több, mint 127 országából érkezett 1350 karjelzés, 265 jelvény, 48 egyenruha, 92 tiszt sapka, és számtalan hazai és nemzetközi elismerés, kitüntetés alkotja. A gyűjtő a különleges kollekciót vándorkiállítások alkalmával tárja a nagyközönség elé.